

MẸ NUÔI

Lm. Mar – Aug Bùi Văn Hồng Phúc, SSS

Trước ngày con được chịu chức Linh mục ba tháng, mẹ gọi điện từ Mỹ về nói con cứ yên tâm, mọi việc đã có mẹ lo. Con không cần lo gì cả! Mà con nói với Dì Hai nữa, mẹ cảm ơn dì đã nuôi con...

Câu nói cụt lửng, cộc lốc, tình cảm khô không khóc như chưa hề có máu mủ thịt thà. Chỉ là nó không nhận ra điều đó thôi, chứ mẹ nó thì vui vẻ ra mặt. Vẫn biết là mẹ ruột, vẫn biết là mẹ đẻ ra mình, nhưng chừng ấy năm chưa một lần ẵm bồng nâng niu, chưa một lần gần gũi, thì làm sao cảm nhận chút hơi ấm từ tim mẹ. Dẫu biết rằng mẹ thực lòng hối hận vì đã bỏ nó và chỉ muốn dành phần đời còn lại để bù đắp tình thương cho nó. Dù sao cũng hoàn cảnh đưa đẩy. Đời là thế. Tàn nhẫn... Khiến mẹ con chia lìa mấy chục năm trời.

Người ta nói nó bị chính mẹ ruột bỏ vào cái giỏ tọng, để trước cổng nhà Dòng nhưng nó đâu có tin. Các Sơ phát hiện ra khi giữa đêm nghe tiếng khóc thét của nó. Mở cái giỏ, thằng bé tím tái... Mà thật ra nó cũng chẳng quan tâm nó từ đâu đến, ai đã sanh ra nó. Người ta nói gì cũng mặc kệ. Nó chỉ biết Mẹ Hai rất thương nó. Trên đời này nó chỉ có Mẹ Hai là người thân duy nhất. Nhưng đó là cái suy nghĩ của thời trẻ con, còn bây giờ, đã là một ông thầy Phó tế, nó thừa biết Mẹ Hai không thể sanh ra nó vì mẹ là một nữ tu. Nó biết thế, nhận thức thế, nhưng dường như nó cố tình né tránh để hỏi về nguồn gốc của mình. Cha mình là ai? Mẹ ở đâu? Ông bà nội ngoại nữa chứ? Không lẽ nó không có ai là người thân nào khác, ngoại trừ Mẹ Hai và các ma Sơ trong tu viện này?

Nhớ ngày còn nhỏ, sáng sáng mỗi khi dâng Thánh lễ xong, nó lại leo đèo theo chân Mẹ Hai ra xóm chài để thu mua cá mực; rồi lại tiếp tục theo Mẹ Hai ra chợ bán hàng. Hồi đó nhà Dòng nghèo lắm, không nuôi trẻ như bây giờ, nên các Sơ cũng phải ra ngoài buôn bán chi đó kiếm sống. Thằng bé

kháu khỉnh mau ăn chóng lớn, lại còn lém lỉnh. Mấy Sơ trong tu viện hay kể chuyện với nhau trong mỗi bữa cơm. Nhiều lần nó ham chơi bị Mẹ Hai đánh đòn. Mà thiệt tình, cứ mỗi lần thấy Mẹ Hai cầm roi là thằng bé chạy lại ôm chầm lấy mẹ, vui đầu vào người mẹ. Mẹ Hai chẳng lòng nào mà phạt tội. Rồi cứ vậy, nó dần trưởng thành trong vòng tay yêu thương của Mẹ Hai và các Sơ trong Dòng. Mỗi khi có chuyện vui buồn, hay bị trách mắng, nó cũng vui đầu vào ngực Mẹ Hai, hít hà cái mùi mồ hôi, mùi nắng, gió của vùng biển nơi này để thấy được tình yêu thương mà Mẹ dành cho nó.

Mới đó mà đã gần đến ngày nó được chịu chức Linh mục. Những tưởng mọi chuyện suông sẻ, vui vẻ và nó có những ngày thật vui và hạnh phúc, nhưng nào ngờ người đàn bà ấy xuất hiện. Đột ngột và bất ngờ. Mẹ Hai nói gọn lỏ: Mẹ ruột con! Lại ôm mẹ đi. Nó đứng chết trân nhìn chằm chằm người đàn bà sang trọng đầy vòng vàng, hai mắt chân mày kẻ sắc lẹm, môi sẫm đỏ chót, mặt ú... Nó tự hỏi: Mẹ tôi đây sao?

Một người đàn bà lỡ thời mang thai ngoài ý muốn làm sao tránh được tiếng đời, vì thế sanh con xong, chị lén gửi con cho nhà Dòng vì nghĩ rằng các Sơ sẽ nuôi con mình khôn lớn. Gọi là gửi chứ thật ra chị bỏ con như bỏ một túi rác. Mấy bà già ở ngoài bãi cá thường nói thế. Hôm phát hiện thằng bé nằm trước cổng, mấy Sơ thấy đứa trẻ còn đỏ hồng nằm gọn trong cái giỏ tọng mút ngón tay vì đói. Chắc nó đã khóc thật nhiều. Rồi thiếp đi vì đói.

Người ta nói, vào những năm đầu của thập niên 80, ai ai cũng khó khăn, nhà Dòng cũng thế. Nhưng nhìn đứa trẻ kháu khỉnh, và thiếu thốn tình mẫu tử thiêng liêng, Dì Hai không đành giao cho chính quyền để tìm lại mẹ. Chỉ biết sau hai năm nuôi dưỡng, Sơ quyết định làm giấy khai sinh cho đứa bé và tự nhận mình làm mẹ, còn phía bên cha thì để trống. Đàng nào quý Sơ trong nhà Dòng cũng hiểu và chấp nhận điều đó. Rồi cứ như thế nó lớn lên, được nuôi dưỡng, chăm sóc, cho ăn học. Thằng bé dần nhận ra ơn gọi và quyết dâng thân mình cho Chúa như Mẹ Hai và các Sơ nơi tu viện này. Nó nói con quyết tâm học giỏi, để đi tu

làm Linh mục, để được bên ba trên những chuyến tàu đi truyền giáo, giống như những câu chuyện về các vị Thánh mà Mẹ Hai kể cho con mỗi khi đêm về.

Mà nghĩ cũng lạ, dù thành nhỏ đã lớn, dù nó giờ đã là một ông Thầy sáu, và nhận thức được rằng Mẹ Hai, tức Dì Hai, là một nữ tu, thì chắc rằng nó không phải là con đẻ của mẹ; nhưng dường như chưa bao giờ nó chấp nhận thế. Tình yêu của Mẹ Hai dành cho nó, và vì tình cảm của nó với Mẹ Hai còn hơn cả máu mủ thịt thà. Đôi khi nó nghĩ: Tại sao mẹ ruột lại bỏ nó? Nghĩ thế nhưng rồi nó cũng tự an ủi mình: Chúa ban cho mình có Mẹ Hai rồi đấy! Chẳng cần mẹ ruột làm chi.

Đang yên đang lành, bỗng một người đàn bà xa lạ xuất hiện, tự xưng là mẹ ruột, hỏi sao nó không bối rối. Lại còn gần đến ngày nó được chịu chức Linh mục nữa chứ. Rồi người đàn bà ấy khóc lóc, kể lể. Mẹ có nỗi khổ tâm của mẹ! Mẹ không còn chọn lựa nào khác. Ngày đó, người ta đi Mỹ nhiều theo diện HO, hoặc nuôi con lai, hoặc lập gia đình với người nước ngoài. Mẹ không thể mang theo nó. Đơn giản thế thôi. Về nước dẫn theo một cô gái Mỹ tóc vàng hoe, mắt xanh, nói thứ ngôn ngữ mà đối với nó là vô cảm... Mẹ nói: Đây là em ruột con! Nó chung hứng.

Trời ơi, dù gì đi nữa nó cũng là một Thầy sáu, cũng còn bao lâu nữa sẽ trở thành một Linh mục. Nó đã quá trưởng thành để có thể phân định và đặt tình cảm cho ai. Nhưng những đòi hỏi theo kiểu thế gian của mẹ ruột là điều nó không mong muốn. Chỉ là dành ưu tiên cho mẹ ruột dâng chiếc áo lễ trong ngày truyền chức. Chỉ là dành cho mẹ những vinh quang và danh dự... Mẹ Hai đã chẳng dành phần vinh dự gì cho mình, nhưng lòng nó chẳng đặng. Với nó tất cả những gì của nó ngày hôm nay là một tay của Mẹ Hai. Vậy mà mẹ đã hy sinh tất cả chỉ vì hạnh phúc của nó.

- Mẹ muốn mua cho con những đồ tốt nhất từ Mỹ: Áo lễ, chén lễ, vật dụng con sử dụng, quần áo... và cả đôla. Mẹ muốn bù đắp cho con vì đã thiếu trách nhiệm và nhấn tâm bỏ con! – Người đàn bà kiêu hãnh nói với nó.

- Mẹ ơi, những thứ đó không thể điền vào và thay thế tình cảm mà con đã dành cho Mẹ Hai.

Chỉ còn vài ngày nữa là nó sẽ bước lên gian cung Thánh, rồi trở thành Linh mục của Chúa. Nó biết Mẹ Hai sẽ rất vui và hạnh phúc. Nhưng để chọn lựa, nó biết chọn ai bây giờ. Ai sẽ là người được vinh dự trao áo cho nó? Ai sẽ là người nó hãnh diện giới thiệu cho mọi người. Mẹ Hai hay mẹ ruột?

- Công nuôi dưỡng sao bằng công sinh thành, mẹ dù sao cũng là nữ tu, làm bà cố kỳ lắm. Nhiều người dị nghị sao được! – Mẹ Hai nói gọn lỏ.

- Nhưng bao nhiêu năm nay con chỉ có mình mẹ, chỉ yêu mình mẹ. Giờ mẹ ruột con xuất hiện, con không biết phải làm sao? – nó cố phân bua.

- Mẹ ruột con đã đau khổ bao nhiêu năm nay vì đã bỏ con. Nỗi đau đó đã dày vò lương tâm mẹ con nhiều lắm rồi. Giờ ước nguyện muốn bù đắp lại cho con. Con không nhận lời mẹ con, bà ấy sẽ đau khổ tột cùng. Thân mẹ đã có Chúa lo, mà con lúc nào mà chẳng là con của mẹ. Chỉ có điều ngày con chịu chức thì cứ để mẹ ruột con được hãnh diện với mọi người. Mẹ không cần những thứ đó. Mẹ biết con yêu mẹ nhiều. Mẹ chỉ cần con luôn cầu nguyện cho mẹ là mẹ vui rồi.

Nó thừa biết Mẹ Hai hy sinh để nó được vinh dự hạnh phúc. Nó không bằng lòng nhưng những lời của Mẹ Hai có sức thuyết phục nó. Mà từ bé đến giờ nó chưa cãi Mẹ Hai một lời. Mà cũng có, khi còn nhỏ, do nó ham chơi nói dối thôi, nhưng rồi từ khi biết ý thức, lời Mẹ Hai luôn làm nó vui lòng. Mẹ Hai không chỉ nhỏ nhẹ nhưng thấm đượm tình yêu thương. Mẹ Hai nói con cứ làm vừa lòng mẹ ruột con cũng là làm vừa lòng mẹ. Nhưng trong sâu thẳm cõi lòng, nó nghĩ ngày chịu chức, đôi khi chỉ mong để báo hiếu cho Mẹ Hai, những mong muốn mẹ được hãnh diện vì đứa con này, ước mong mẹ được vui vẻ khi tuổi già. Nay vì sự xuất hiện đột ngột của mẹ ruột, chen vào tình cảm của nó và Mẹ Hai. Rồi phần phúc đó Mẹ Hai đã không nhận. Mẹ Hai nói mẹ chỉ là người Chúa gửi đến để nuôi dưỡng và chăm sóc con, đến khi con trưởng thành xem như nhiệm vụ của mẹ đã xong. Mẹ không đòi hỏi bất kỳ một quyền lợi nào. Nói

vậy mà nghe như có ngấn nước nơi khóe mắt của Mẹ Hai.

- Thế nhưng mẹ ơi, tình cảm mẹ con đâu dễ để con người ta thờ ơ như thế. Mẹ không sinh con nhưng công ơn dưỡng dục tựa núi Thái Sơn, làm sao mà con dám quên được.

Ngày chịu chức Linh mục cũng đến. Mọi người đua nhau chào đón Tân Linh Mục. Ai cũng khen cha trẻ đẹp, lại giỏi giang. Rồi người ta không thể không thán phục công lao bà cố. Người đã có công sanh thành, dưỡng dục cha mới. Trời ơi, bà cố gì mà vừa đẹp vừa giàu có và sang trọng. Chắc bà cũng đạo đức lắm nên mới truyền lại đức tin và cái tâm cho cha mới. Mẹ nào con nấy... Cứ như thế người ta khen ngợi không ngớt.

Đến phần trao áo lễ, mẹ ruột mặc áo dài lấp lánh kim tuyến, kim sa sáng chói, trên người đeo đầy vòng vàng, mặt đầy hãnh diện, tay cầm áo lễ, xếp thành đoàn rước, dưới cuối nhà thờ, cùng với các ông bà cố khác chuẩn bị tiến lên gian cung Thánh trao áo cho các tân Linh mục. Ai nhìn thấy cũng ganh tị. Mọi người ngược mắt chăm chú nhìn theo. Đoàn rước tiến bước lên đến gian cung Thánh, bỗng người ta thấy người phụ nữ sang trọng ấy không tiến lên trao áo như khi lúc tập, mà tiến nhanh về phía góc cánh gà nhà thờ, nơi một người nữ tu nhỏ bé trong bộ tu phục trắng tinh đang quỳ gối. Người phụ nữ trao áo cho nữ tu, rồi kéo tay đỡ đứng dậy. Cả hai tiến bước lên gian cung Thánh trao áo cho Tân Linh Mục trong sự ngỡ ngàng của mọi người.

Hạnh phúc vỡ ào. Cha mới xúc động mạnh trước hành động của mẹ ruột. Nước mắt trào dâng... Mẹ nào cũng là mẹ!

Phía dưới cộng đoàn người ta ngỡ ngác, nháo nhác nhìn nhau tự hỏi chuyện gì vậy? Nhưng trong lòng của nó và hai người mẹ, họ biết chuyện gì đang xảy ra trong lòng họ. Họ biết hạnh phúc đang chảy tràn trong từng mạch máu.

Mặc áo lễ xong, nó liền ôm hai bà mẹ vào lòng rồi nói trong nước mắt:

- Con không có cha, nhưng Chúa đã bù đắp lại cho con dư đầy. Chúa ban cho con có đến hai người mẹ. Cảm ơn mẹ đã sinh ra con – Nó nói với mẹ

ruột, rồi quay sang Di Hai thủ thí: Cảm ơn mẹ đã dưỡng dục con mấy chục năm nay. Tạ ơn Chúa!

Cả ba người cùng khóc trong hạnh phúc vỡ òa. Chứng kiến cảnh đó, nhiều người phía dưới cộng đoàn cũng vỡ òa cảm xúc theo.

Vậy đây, hạnh phúc, là một điều gì đó mơ hồ. Nhưng đôi khi hạnh phúc đơn giản chỉ là khi người ta có thể bỏ đi một chút quyền lợi của mình để cùng san sẻ niềm vui cho người khác.

<https://www.vanthoconggiao.net/2020/07/tuyen-ngan-me-nuoi.html#more>

